

- Phái Hoa Sơn cùng phái Thanh Thành chúng ta vốn không thù oán mà hai vị sư trưởng vẫn giao hảo với nhau. Thế mà cô nương mời chúng ta uống rượu Hạc đính hồng, Tỷ sương, Thất khổng lưu huyết thì e rằng có điều quá đáng.

Thiếu nữ sững sốt một chút rồi cười khanh khách nói:

- Nhỡn lực của các hạ ghê gớm thật! Sao biết tiểu nữ ở phái Hoa Sơn?

Phương Nhân Trí đáp:

- Cô nương vừa ra hai chiêu "Thuận thủy thôi chu" có cả Cương kinh lẫn Nhu kinh, đúng là chính truyền của Nhạc đại chương môn phái Hoa Sơn. Oai danh phái Hoa Sơn lung lay trên chốn giang hồ. Nhỡn lực tại hạ tuy kém cỏi song cũng nhận ra được.

Thiếu nữ nói:

- Các hạ đừng tăng bốc tiểu nữ. Tiểu nữ biết các hạ là Phương đại gia, một tay cao thủ dưới trướng chùa Thanh Tùng. Còn vị này là Vu tam gia, một anh hùng hào kiệt trong bốn vị đại đệ tử. Mời các vị uống rượu đi.

Phương Nhân Trí nói:

- Gặp phái Hoa Sơn, bọn tại hạ vẫn phải nhượng bộ tránh xa. Xin cô nương cho biết hiệp danh. Nếu không thì tệ sư phụ hỏi đến, bọn tại hạ biết đường nào mà trả lời?

Thiếu nữ cười đáp:

- Các hạ cứ nói con xú nha đầu phái Hoa Sơn là được. Chắc trong thiên hạ không có người thứ hai nào tương mạo xấu xa như tiểu nữ.

Lúc này Giả Nhân Đạt ở dưới ao dơ dáy lớp ngóp bò lên. Gã không ngớt nôn ọe và tiếp tục thóa mạ. Nhưng gã khuyết mất cả răng, nói năng không được rõ ràng, giọng nói ồm ồm nghe thật buồn cười.

© HQD

HỒI THỨ MƯỜI

HÀO KIỆT NGANG NHIÊN UỐNG RƯỢU ĐỘC

Thiếu nữ bán rượu uốn éo tiến vào trong quán cười nói:

- Tiểu nữ cũng biết phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành vốn có tình giao hảo. Nhưng tiểu nữ nghe trong quý phái có một vị sư huynh họ Dư hay trêu cợt con gái nhà lương thiện để người ta thấy chuyện bất bình vì lòng nghĩa hiệp mà giết đi. Đó là chuyện đáng mừng. Việc này chính đồn lại phong thể cho quý phái tưởng là việc rất hay. Tiểu nữ tin rằng Dư quán chủ có biết ra cũng hoan hỉ vô cùng. Ba vị về chùa Tùng Phong tất được quán chủ trọng thưởng... Vì thế mà tiểu nữ đặc biệt dự bị ba chung rượu Hạc đính hồng, Tỷ Sương, Thất khổng lưu huyết để mừng cho ba vị.

Tướng mạo cô tuy xấu xa song giọng nói cực kỳ thánh thót nghe rất lọt tai. Nhưng mỗi câu đều có ý mỉa mai giấu cợt, thành ra giọng nói tuy véo von mà bọn Phương Nhân Trí lại lấy làm khó chịu.

Giả Nhân Đạt la lên:

- Phương... Phương sư ca! Dư sư đệ... vì thị mà phải chết...

Phương Nhân Trí lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Gã cũng biết Dư Nhân Ngạn nhân phẩm không được chính đính, nhưng là vì một cô gái mà phải chết thì cô đó chẳng đẹp như thiên tiên ít ra cũng phải có chút nhan sắc mới là đúng lý, quyết không phải cô gái trước mắt rõ sì rõ sứt, xấu như ma lem, ai trông vào thấy cũng phải phát ón này.

Giả Nhân Đạt nói tiếp:

- Đúng thế! Chính vì con nha đầu xấu xa này. Dư sư đệ thấy thị xấu như quỷ dạ xoa có nói đùa mấy câu rồi... thằng nhỏ lộn giống họ Lâm gây chuyện động thủ.

Phương Nhân Trí gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Đoạn gã ngấm nghĩa thiếu nữ từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên thì thấy thân hình cô mảnh dẻ, đáng điệu rất xinh, chỉ đáng tiếc bộ mặt chẳng những rõ sì rõ sứt mà còn lệch lạc. Thật là một người xấu xa hiếm thấy ở nhân gian.

Phương Nhân Trí lại gật đầu nói tiếp:

- Té ra là thế! Người ta vì cô nương mà ra dạ bất bằng rồi cô nương cũng vì người ta mà bất bằng hay sao?

Giả Nhân Đạt đứng ngoài phạm điểm. Toàn thân gã ướt như chuột và nặng mùi khó ngửi. Người gã không ngớt lảo đảo tựa hồ con chó vừa bị rớt xuống nước lên đứng lúc lắc cái mình. Gã nói:

- Thằng tiểu súc sinh nhà họ Lâm có bộ mặt xinh đẹp như một ả đào hát, chắc con quỷ dạ xoa này trông gã vừa mắt rồi hòa theo gã. Phương sư ca! Vu sư đệ! Anh em không động thủ đi còn đợi đến bao giờ?

Thiếu nữ kia tay cầm lưỡi đao trủy thủ sắc vàng ngấm nghĩa hoài. Cô thấy trên lưỡi đao khắc năm chữ: "Bình nhi thập chu tuế" và bốn chữ lớn "Phúc thọ miên miên". Cô không khỏi tủm tỉm cười đưa mắt ngó Lâm Bình Chi nằm lăn dưới đất miệng lảm bảm:

- Té ra đây là lễ mừng sinh nhật lúc anh chàng đó đủ mười tuổi mà anh chàng đã vì mình mà dùng nó để giết người.

Thiếu nữ lại nhìn Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào nói:

- Thanh Thành cũng được kể vào danh môn chính phái trong võ lâm không ngờ lại cho ra những hạng lưu manh vô lại như hạng này.

Cô nói xong giơ lưỡi đao trủy thủ lên như muốn đâm vào Giả Nhân Đạt.

Giả Nhân Đạt như con chim phải tên, sợ cô cầm đao trủy thủ liệng vào mình vội né tránh sang bên hai bước, vẻ mặt cực kỳ kinh hãi. Không ngờ thiếu nữ chỉ hư trương thanh thế rồi nói:

- Hạng này giết đi thì phải. Để gã sống chỉ tổ làm nhục cho môn hộ. Chẳng lẽ con người như gã mà cũng sư huynh, sư đệ với hai vị anh hùng hào kiệt được ư?

Hai gã họ Phương và họ Vu tuy ngậm ngậm tức giận thiếu nữ, nhưng cô nói mấy câu này đánh trúng vào tâm khảm chúng. Hai người vẫn tự phụ là anh hùng nghĩa hiệp, thật quả không xứng sư huynh, sư đệ với Giả Nhân Đạt, nhưng gã lại đích xác là anh em đồng môn, nên không biết nói thế nào.

Thiếu nữ lại cười hỏi:

- Phải chăng hai vị không muốn có gã này là sư huynh, sư đệ với mình? Vậy thì hay lắm! Tiểu nữ giúp hai vị một tay giết gã lưu manh này đi.

Cô nói xong đứng thẳng người lên từ từ đi về phía Giả Nhân Đạt.

Giả Nhân Đạt la hoảng:

- Trời ơi!... Người... định làm gì đây?

Gã thấy Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào không có ý ra tay giúp đỡ, dường như thực tình muốn cho cô ả giết mình. Gã đành quay mình chạy trốn vào rừng trúc rồi không biết đi đâu.

Thiếu nữ cười khanh khách quay vào trong phạm điểm nói:

- Đây là một sự đáng mừng nữa. Như vậy còn chưa đủ uống một chung rượu mừng hay sao?

Cô trở vào ba chung rượu đỏ như máu để trên bàn làm bộ ân cần mời mọc.

Phương Nhân Trí cùng Vu Nhân Hào đưa mắt nhìn nhau. Trong lòng hai gã đều ngần ngừ không quyết. Chẳng biết nên đối phó thế nào với cô gái quý quái này. Hai gã cùng cho là cô gái vẫn có ác ý, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng phái Hoa Sơn lại là một kiếm phái đứng đầu Ngũ nhạc trong võ lâm, cố nhiên người nhiều thế lớn. Phái này đủ lực lượng hùng hậu lại rộng bề giao kết, chơi thân với rất nhiều môn phái. Nếu gây sự với bọn họ là rắc rối cho mình.

Phương Nhân Trí trong lòng nghi hoặc tự hỏi:

- Cô gái này không hiểu có dụng ý gì? Cái chết của Dư sư đệ là do thị mà ra, e rằng thị không đúng tay vào cứu gã tiểu tử họ Lâm không được. Giả tỷ Dư sư đệ mà không chết thì bọn mình nhượng bộ thị một chút cũng chẳng sao. Người ta thường nói trai hào kiệt không tử đấu với bọn quần thoa. Dù có tiếng đồn ra ngoài phái Thanh Thành cũng không vì thế mà mất thể diện. Khốn nỗi Dư sư đệ lại là con cưng của sư phụ. Mình đưa y đến Phúc Châu để y mất mạng nơi đất khách là một điều rất tội lỗi đối với sư phụ. Nếu mình không bắt được hung phạm đưa về thì còn mặt mũi nào đứng ở trong chùa Tùng Phong nữa?

Gã nhìn ba ly huyết tửu trên bàn cười khanh khách dường như

gì gì đó, chàng nghĩ tới Hạc đính hồng cùng Tỳ sương đều là những vật rất độc trong thiên hạ. Nhất là Hạc đính hồng chỉ để vào môi cũng đủ chết liền. Những thứ rượu đỏ như máu kia dĩ nhiên độc vô cùng. Vậy thì uống làm sao được?

Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy Phương Nhân Trí cùng Vu Nhân Hào vẻ mặt bình tĩnh. Chàng vừa bị hai gã làm nhục, lửa giận bốc lên ngàn ngút mà không nơi phát tiết. Bây giờ chàng trông thấy mặt hai gã thì không sao dẹp nổi cơn tức giận. Trong đầu óc chàng bỗng nảy ra một ý niệm:

- Nếu cô nương này không giải khai huyết đạo cho mình, hai gã kia tất bắt mình lên núi Thanh Thành thì chẳng biết còn phải chịu bao nhiêu nỗi hành hạ thảm khốc nói không xiết được. Mình bị chúng hành hạ lăng nhục mà rồi sau cùng vẫn không khỏi cái chết, hai gã tự cho mình là anh hùng hào kiệt, coi ta không vào đâu, tưởng ta nhát gan sợ chết. Hừ! Lâm mỗ chết thì chết, sợ cóc gì các người. Nếu ta không uống chén rượu độc này thì cả vị cô nương kia cũng cho ta là kẻ nhát gan.

Nghĩ tới đây hào khí chàng nổi lên bùng bột. Khi người thiếu niên đã nổi cuồng tính thì chẳng kể gì đến hậu quả. Chàng liền bưng chung rượu lên uống một hơi. Lâm Bình Chi uống một chung vào rồi, trong lòng đau khổ. Nhưng chàng vẫn tiếp tục uống đến chung thứ hai rồi chung thứ ba nữa. Chàng nói:

- Lâm mỗ thà được uống rượu độc của cô nương đây mà chết, còn hơn chết về tay bọn đề hèn tiểu nhân phái Thanh Thành các người nhiều. Chàng vừa dứt lời cảm thấy chất độc trong rượu đây vị thơm tho. Chàng lấy làm lạ tự nhủ:

- Té ra mùi vị Hạc đính hồng cùng Tỳ sương cũng như mùi son phấn hương hoa.

Lâm Chấn Nam và Vương phu nhân thấy con không nhịn nổi lời nói khích, uống liền một hơi ba chung rượu độc vào bụng thì trong lòng đau xót vô cùng.

Phương Nhân Trí vẻ mặt bên lên. Còn Vu Nhân Hào ngấm ngấm bội phục chàng thiếu niên gan dạ. Gã lẩm bẩm:

- Thằng nhỏ này võ nghệ tầm thường nhưng lại là một hán tử có khí phách.

Thiếu nữ giờ ngón tay cái lên nói:

- Hay lắm! Lâm công tử gia học giả uyên thâm chẳng hổ là đệ tử Phước Oai tiêu cục. Rồi cô quay sang hai gã Phương, Vu nói:

- Lâm công tử lỡ tay sát hại Dư đại hiệp bên quý phái. Hà hà! Dư đại hiệp!...

Cô nhắc lại hai lần Dư đại hiệp ra chiều mỉa mai.

Cô nói tiếp:

- Bây giờ Vu đại hiệp trở về núi Thanh Thành có thể phúc trình lệnh tôn sư là thù lớn đã trả. Vậy mời hai vị lên đường.

Vu Nhân Hào đứng lên nói:

- Bọn tại hạ nể mặt cô nương coi việc này như là kết liễu rồi.

Phương Nhân Trí nghĩ bụng:

- Vụ này tất có điều chi ngoắt ngoáy. Cô gái kia chẳng có lý nào lại cho thằng lỏi họ Lâm uống thuốc độc? Hay là thị sợ chùa Tùng Phong chúng ta chăng?

Sau gã xoay chuyển ý nghĩ hiểu ra mọi lẽ, liền cười ha hả nói:

- Cô nương nói vậy thì ra coi bọn tại hạ như đứa con nít lên ba. Ba chung này là máu heo máu chó gì đây, đâu phải rượu Hạc đỉnh hồng, Tỳ sương, Thất khổng lưu huyết? Anh em tại hạ không ưa uống máu heo, máu chó mà thôi. Nếu phải là rượu độc thật thì anh em bản môn cũng có linh dược giải trừ. Đừng nói ba chung mà là uống đến ba chục chung cũng chẳng hề chi. Cô nương coi thằng lỏi kia uống rượu độc rồi mà gã vẫn nhơn nhơn có việc gì đâu? Trong rượu chẳng có lấy chất độc chi hết. Cô nương tưởng lừa gạt bọn tại hạ, nhưng e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Vu Nhân Hào đưa mắt ngó Lâm Bình Chi thấy mặt chàng trắng trẻo má ửng hồng chẳng có chi khác lạ. Gã liền tỉnh ngộ lắm bầm:

- Té ra đây không phải là rượu độc. Suýt nữa mình bị con nha đầu lừa gạt. Phương sư ca quả là thông minh cơ biến, không hổ với cái tên Phương Nhân Trí.

Thiếu nữ tủm tủm cười hỏi lại:

- Giả tử là rượu độc thật thì đại hiệp uống đến ba chục chung cũng chẳng hề chi ư?

Phương Nhân Trí đáp:

- Bọn đệ tử phái Thanh Thành có sợ gì thuốc độc hay chất độc.

Vừa rồi Lâm Bình Chi ngang nhiên uống rượu độc tỏ ra hai gã khiếp đảm sợ chết, không khỏi tổn hại đến oai phong phái Thanh Thành. Vì thế mà Phương Nhân Trí mới nói cứng như vậy.

Thiếu nữ cầm bình trà trên bàn rót trà vào chung uống rượu rồi móc trong bọc ra một cái bình sứ nhỏ. Cô mở nút lấy một ít bột xanh biếc cho vào trong ba chung. Bột vừa chảy ra khỏi bình sứ liền bốc lên một mùi khét lẹt khó ngửi. Lâm Bình Chi nghĩ phải hắt hơi luôn mấy cái.

Bột hòa với nước trà, ba chung thanh trà lập tức biến thành màu lục đen thẫm nổi lên chất nhờn ngũ sắc tựa hồ nọc rắn, đầu rết, trông rất kỳ dị. Đồng thời những mùi tanh tưởi từ trong chung bốc ra khiến người ta nghĩ thấy phải buồn nôn.

Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào không nhịn được phải lùi lại hai bước.